

— Uit mijn keuken! gebood Agatha, rood van toorn.

— Mijn keuken? Hoor eens, 't is haar keuken. Wat een verbeelding! En meent ge waarlijk dat ik weg zal gaan?

— Ik sta voor mij zelve niet in!

— Maak u niet dik, anders wordt ge ziek. En, och arme, al de pillen van onze heelmeester zouden te duur betaald zijn. Of rekent ge op de hulp van de stadsdokter? Die maakt zijn handen niet vuil aan zo'n oude prij.

— Is 't haast gedaan met die ruzie? vroeg Martin, het vertrek binnentredende. Ik heb een ogenblik aan de deur staan luisteren. Ge moest u schamen, om zo te werk te gaan in deze omstandigheden. Bah, Wouter en Dina zijn nu eenmaal niet wijzer, maar gij, Agatha, kondt toch wijzer zijn.

— Ge zijt allen tegen mij, kloeg de bejaarde meid. Maar meen niet, dat ik mijn pak zal maken, of er voor u van door trekken zal.

— Niemand zou u tegenhouden, zei Wouter honend.

— Zwijg! gebood Martin. Wouter, ge moet naar boven gaan. De baron heeft u nodig. Een wandeling, in de nachtlucht zal u kalmeren.

— Wandeling in de nachtlucht? herhaalde de knecht.

— Zijt ge nog niet weg?

De jonkman maakte zich voort. Martin was zoveel als opperknecht en er viel met hem niet te gekken.

Flora lag te bed. Ze beantwoordde klaar en duidelijk al de vragen, welke Hille haar stelde.

— Ik weet genoeg, sprak de waarzegster eindelijk. Ik denk de schuldige wel te vinden. De geur van het poeder geeft mij ook een niet te versmaden aanduiding.

— De geur van het poeder, dat Flora bedwelmde? vroeg van Meerdal op een toon van verbazing.

— Gij ruikt die niet, vervolgde Hille. Onze reuk is scherp. De zintuigen der Zigeuners zijn beter ontwikkeld dan die van de bevolking dezer streek. Ik geloof, dat ik de misdadiger wel opsporen zal of liever, ik ben er van overtuigd. Als hij nu maar spreken wil.

— En wie is hij? riep Godfried driftig. Zeg me zijn naam, opdat ik hem aan 't gerecht melden kan.

— Om alles te bederven zeker. Neen, we moeten listig zijn. Vooreerst, ik kan missen, dwalingen zijn steeds menselijk, en ik zou niet gaarne een van mijn volk zonder geldige reden aan de politie overleveren. Ten tweede, de man zou alles ontkennen of halsstarrig de waarheid verzwijgen. De schuldige straffen is goed, maar uw kind terugvinden blijft toch de hoofdzaak, niet waar?

— Natuurlijk! Maar wat gaat ge nu doen?

— Naar het bos terugkeren, en wel onmiddellijk.

— Ik zal iemand meezenden.

— Onnodig. Wie zou ik vrezen?

— Spionnen hebben u misschien in het slot zien gaan.
— Ge kunt gelijk hebben. Welnu, geef mij gezelschap. Een man is voldoende.

Wouter werd als begeleider aangeduid.

Wel gewapend verliet hij met de waarzegster het kasteel.

De arme vader voelde zijn moed herleven. Evenwel, allerlei angstige vragen doorkruisten zijn brein.

Zo de Zigeuner het kind aan Baru overgeleverd had en nu niet meer wist waar het zich bevond? Indien de sluwe en schelmse Brusselselaar met Beatrix gevlucht was? En wie weet, leefde het meisje nog?

Godfried kon er niet aan denken, dat wellicht een klein, verminkt lijk onder mos en bladeren... neen, neen... dat zou de goede God niet toelaten.

Vreselijke onzekerheid, welke de rampzalige edelman kwelde! En hoe lang nog? Hoeveel uren, die eeuwen geleken, moesten nog verlopen, eer het geheim opgeklaard zou zijn? Hoeveel?

TWEE EN VIJFTIGSTE HOOFDSTUK.

TE BRUSSEL.

— Gemakkelijk verdiend! zei Jan De Lichte lachend, toen hij met Brandijzer op de baan van Ninove naar Brussel stapte. Die Baru vraagt mij dat kind te roven. Ik neem de zaak aan tegen een grote som, huur voor een bagatel een Zigeuner, en zonder een hand uit te steken heeft de bende een goede buit.

— Te Wortegem haalden we ook een goed stuk uit.

— Beter dan te Eyne, en even goed als bij de drie gebroeders te Hoorebeke, vervolgde de beruchte roverhoofdman.

— Maar ik vrees dat de schoonste dagen voorbij zijn, merkte Brandijzer wat schuchter op.

— Ge hebt gelijk, maar ge moogt dat tot de mannen niet zeggen.

— Neen, neen, natuurlijk niet.

— Zie, Brandijzer, we zijn twee vertrouwden.

— Gezworen kameraden!

— Niet waar?

— Ik verlaat u nooit, zelfs al wordt de toestand nog zo slecht.

— Ik weet het, en daarom wil ik voor u geen geheimen hebben.

De bende is fel verzwakt, met spijt moet ik het u bekennen.

— IJzeren Simon en Reepmaker zijn lafaards! Van Schaepdrijver wil ik niet spreken!

— Die is 't noemen ook niet waard. De sukkelaar wacht te Gent op zijn dood. Hij is een dag vrij gebleven na zijn vlucht. Hij werd

verscheidene malen door de rechters ondervraagd.

— Die ezel, om op zijn eigen te willen werken, riep Brandijzer uit.

— Jammer, dat ik zijn makkers niet vinden kan! Overal heb ik ze laten zoeken, echter te vergeefs. Nu zijn er spionnen naar West-Vlaanderen.

— Laat ze lopen!

— Laten lopen? Kent ge me nog niet? Ik wil niet, dat men mij beledigt! Waren ze er van door getrokken zonder van hun neus te maken, tot daar. Maar neen, ze moesten mij eerst nog bestelen, die ondankbaren! En daarom zullen ze boeten.

— Ik hoop, dat wij ze dan vinden. Als ze maar niet naar Holland of Duitsland zijn.

— De bende, vervolgde de kapitein, is dus zwak. Niet alleen, omdat die drie lafaards haar verlaten hebben, bah, we kunnen hen missen. Reepmaker ware beter pater geworden, Schaepdrijver heeft ons meer last dan iets anders veroorzaakt. IJzeren Simon echter was een felle gast en waarachtig, 't speet mij een ogenblik, dat ik hem verloor, maar, sa, 't is nu zo. Daardoor is de bende toch nog niet verslapt, maar er zijn anderen, die ons schade doen!

— Wie?

— Moet ge dat nog vragen?

— De boeren, welke stouter worden? vroeg Brandijzer.

— Die zullen ons niet verslinden! Maar mijn schoonmoeder, die heks, en Mie, mijn wijf! riep De Lichte met een geweldige vloek. Zij stoken kwaad.

— Rechttuit gesproken, kapitein, ge deedt onvoorzichtig om ze zo te verwaarlozen.

— 'k Weet het, maar ik kon die vrouwen niet meer zien. Livina, vooral, moest overal haar neus in steken. Met Mie zou ik wel vrede gehad hebben, maar sedert ze door haar onvoorzichtigheid mijn zoon liet verongelukken, kon ik haar ook niet meer verdragen. Waarom moest ze dat kind ook alleen laten bij de grote ketel heet water? 't Is om zot te worden als ge daar vrolijk thuis komt en ge vindt uw kind geheel verbrand! Sedert die dag kan ik geen kleinen meer zien.

— 't Was wreed ook.

— Wreed! Ik werd razend. Ik was jaloers van hen, die hun kinderen behielden. Op zekere avond ging ik stelen bij een boer. De baas en bazin waren alleen thuis. Daar ze zich wilden verzetten, doodde ik hen. Hun wichtje lag in de wieg. Ik dacht aan mijn jongen en 'k werd zo kwaad, zot geloof ik, dat ik dat schaap oppakte en verwurgde. 'k Heb er spijt van.

— Een kind meer of min...

— Zwijs, Brandijzer, ik zeg u, dat ik er spijt van heb. Berouw over mijn leven voel ik niet, maar 'k had dat kindeken kunnen sparen... en zijn ouders ook. Doch, om op Mie terug te komen, 't was

goed dat ze niet thuis was, want ze had haar nalatigheid met de dood moeten bekopen. Mijn drift zakte... ik dacht toch nog, haar te vermoorden... maar wat zou Livina, wat zouden de mannen gezegd hebben? Met mijn wijf nog leven, wilde ik evenmin, ik zond ze naar Gent, onder voorwendsel dat de bende vervolgd werd. Nu zijn beiden terug, ze doorgronden mij en ze stoken kwaad, ze vertellen, dat ik niets meer durf, maar ik zal de mannen tonen, dat Jan De Lichte geen haar veranderd is.

— Deze avond te Brussel? vroeg Brandijzer.

— Ja.

— En wat wilt daar doen? Ge zijt gekleed als de rijkste heer van het land.

— Ik zal zakkenrollen, voor gauwdief spelen.

— Maar, kapitein!

— Ge wilt zeggen, dat stieltje is voor u te min?

— Eerlijk gezegd, ja.

— Luister verder. Ik zal niet op de straat werken, maar in een gezelschap van voorname heren en dames.

— Wat zegt ge?

— Ge weet, dat we in de tijd een aanslag moesten doen op de vader van van Meerdal.

— Ja, ik herinner mij dat.

— Wel, de opstoker was een ridder uit Brussel. Ik ben er achter gekomen. Hij zal mij in de zaal brengen, waar een der rijkste heren van de stad een groot avondfeest geeft en daar zal ik voor gauwdief spelen.

— Ha, dat verandert de zaak.

— Nietwaar?

— Dat is een stout stuk, hetwelk aan de postkoets herinnert.

— Mijn proefdaad! Waar is de tijd naar toe? En als ik morgen aan de mannen de geroofde juwelen en 't gestolen goud vertoon, laat Livina en Mie dan maar lasteren. Woorden zijn geen oorden!

— 't Is het best de kameraden te overtuigen, om aan al die praatjes een eind te maken.

— Zo versta ik het ook. Maar ginds ligt de stad! Wacht mij deze nacht af aan de hoek van dit bosje. Van avond kunt ge u vermaken in de herbergen. Ga eens naar De Lustige Zanger. Ge zult er Fira, de Egyptische, op het toneel zien.

— De dochter van Staf?

— Dezelfde. Die heks heeft getracht mij in 't net der politie te lokken, maar 't lukte niet. Eindelijk was ze 't moe en nu verdient ze met zingen haar kost.

— Ik ga ze bewonderen, 't zal de tijd verdrijven.

— Tot van nacht! Om twee uur ben ik hier. Wees op uw post. Ik ga nu vooruit, 't is beter dat men ons niet te samen ziet.

— Ik zal u wachten.

- En ge krijgt een sommeke voorop.
- 't Akkoord! Veel geluk.
- De schurken scheidden.

**
*

Met een bezwaard gemoed zat ridder Henri Valens voor een herberg. De wandelaars genoten van het voorjaarsweer. De edelman echter gevoelde wroeging en dacht aan het kind, dat hij gister avond bij Betti in «De Duif» achtergelaten had. O, hoe gaarne had hij het aan de ouders terug bezorgd, natuurlijk zó, dat hij zich niet bloot gaf, maar hij vreesde Baru, die zijn geheimen kende en hem zou overleveren. De ridder sidderde als hij aan die mogelijkheid peinsde. Wat zouden de mensen zeggen, welke hem nu zo eerbiedig groetten, als ze wisten welk een misdadiger de fiere edelman was?

Een heer trad op hem toe, zeggende:

— Wel, waarde ridder, hoe gaat het! Goed weer, nietwaar?

Valens zag verwonderd naar de spreker.

— Kent ge me niet meer? vroeg deze. Ja, ik ben veranderd, tenminste voor deze gelegenheid. Mijn naam zal ik u in 't oor fluisteren, want voorzichtigheid is nimmer overbodig, nietwaar?

De vreemdeling vezelde iets, en de ridder verbleekte.

— Schrik niet, kameraad, de mensen mochten eens op u letten.

— Wilt gij geld? Zeg hoeveel en laat mij gerust, sprak Valens stil.

— Neen, zo gauw laat ik me niet afschepen. Zeg eens, gaat ge naar het avondfeest van mijnheer de Rol?

— Wat gaat u dat aan?

— Zeer veel, gelief mij te antwoorden. 't Zal toch niet nodig zijn, hoop ik, u te herinneren, dat we nog zaken gedaan hebben. De arme van Meerdal zou er meer van kunnen vertellen, ware hij niet door schrik gestorven.

— Houd op, houd op! sprak Valens op gedempte toon, angstig rondziende of iemand die woorden ook had kunnen horen.

— Stel u gerust, vervolgde De Lichte, niemand heeft mij verstaan, maar wees nu redelijk, of al de mensen van Brussel zullen weten, dat gij eigenlijk een rare snaak zijt.

— Wat wilt ge dan toch?

— Gaat ge naar 't avondfeest van mijnheer de Rol?

— Neen!

— Welnu, ik verzoek u, er wel heen te gaan.

— Gij!

— Ge verstaat me toch. Laten we nu, als 't u belijft, geen woorden verspillen! Ik ben dat niet gewoon.

— Welk belang kunt gij er bij hebben, dat ik me daar heen begeef?

— Ge moet er mij binnenleiden.

Ridder Valens trok de ogen wijd open van verwondering.

— Moet ge me daarom zo stom bezien?

— Gij bij mijnheer de Rol!

— Ja, ik, Jan De Lichte! Of ben ik niet in passende kledij om u te vergezellen? Wellicht meent ge ook, dat ik mijn manieren niet ken! Maak u deswegen niet bezorgd. Ik zal u geen oneer aandoen.

— Maar wat wilt ge daar verrichten?

— Och, ik kijk wel eens gaarne, hoe het bij zulke feesten toegaat. Vergeet niet, dat ik mijn leven in de bossen slijt. Dat wordt eentonig op de duur en ieder schepsel haakt nu en dan naar verandering.

De ridder staarde misnoegd voor zich.

— Vertrouwt ge me niet? herbegon de roverkapitein. Ik zal u niet verraden, want dan zou ik ook mijn eigen vel wagen.

Valens antwoordde niet.

— Gij zijt onbeschaamd, sprak Jan De Lichte dreigend. Ge kent nu mijn wil en wat ik zeg, zal en moet gebeuren.

De edelman begreep, dat hij niet anders handelen kon, dan de wens van de bandiet in te willigen.

Oh, hoe vervloekte hij zijn eerste misdaad, welke nu zulk een nasleep van onaangename, laffe, gevaarlijke gevolgen had!

Voortdurend werd hij gedwongen in aanraking met de schelmen te komen en hij kende geen middel om ze af te weren.

Deze avond zou hij de hoofdman der gemeenste dieven en moordenaars in het voornaam gezelschap leiden. Hij, de trotse ridder, met zulk een makker! Hij, Henri Valens, de gevierde edelman, moest de gril van die ellendeling inwilligen.

— Welnu? vroeg De Lichte ongeduldig.

— Wij vertrekken.

— Ha! ge wordt verstandig.

— Welke naam verkiest ge?

— Dat laat ik aan u over. Ge zult echter moeilijk kunnen zeggen: Jan De Lichte, roverhoofdman van beroep en van zeer duistere afkomst.

— Ik zal u dan baron Leon noemen.

— Voor een keer, dat ik me zelve op een schitterend feest nodig, wil ik graaf zijn! Graaf Leon, kortelings te Brugge gevestigd, maar afkomstig van Frankrijk. Ge hebt mij leren kennen te Parijs. Is dat niet een fijn verzinsel?

— Hoeveel geld eist ge om onmiddellijk Brussel te verlaten?

— Begint ge weer te zagen? Spreek niet meer van geld, of ik vraag u duizend kronen ter leen, als we van het feest komen.

De ridder zuchtte. Hij zat vast in 't net en geraakte er niet meer uit.

't Was reeds zeer levendig in de hel verlichte zalen waar de rijke de Rol zijn gasten ontving en vermaakte, toen Henri Valens en zijn

zonderlinge maat binnen traden en de algemene opmerkzaamheid trokken.

Graaf Leon werd met de nodige plichtplegingen voorgesteld en verwelkomd en waarlijk, de gezel van Brandijzer, Jan de Zot, Broos, Knoopmaker, Lange Gabriël en hoe de andere bandieten nog heetten, sloeg er zich goed door.

De schelm boog als een knipmes, vond allerlei schone woorden en complimenten en deed aan niets herinneren, dat hij zijn opvoeding genoten had in een verlaten pachthoeve, een roverskrocht te Boechout onder Velzike.

Ridder Valens en Graaf Leon werden door enige stijve heren en opgetooide dames omringd.

— Is het waar, heer ridder, vroeg een der laatste, wat we vernomen hebben van baron Godfried van Meerdal, namelijk, dat men zijn kind geroofd heeft?

— 't Gerucht bereikte ook mijn oor, mevrouw, maar zeker weet ik het niet. Ge weet, mijn betrekkingen met mijn neef zijn niet levendig.

— Natuurlijk niet, viel nu een andere dame in: van Meerdal en vooral zijn echtgenote schijnen zich al zeer vreemd te gedragen. Fi donc, een barones, die in de vuile hutten treedt, om er zieken op te passen.

— En kinderen te wassen, onderbrak een oude heer. Ha, ha, dat is zeer zeker een raar gedrag voor een adellijke vrouwe.

— De dochter van Jehan de Creil! merkte Ridder Valens op, terwijl hij de schouders optrok.

— Die was anders trots genoeg op zijn naam! riep een uit het troepje.

— Fier op zijn naam niet alleen, doch op zijn vervallen nest. Hij kon zich voordoen als een keizer, maar de armoede keek zelf uit zijn kleren.

— We hebben hem gelukkig niet veel in ons midden gezien.

— Och, die dochter leefde steeds buiten met boeren en deeren tot gezellen, zei de eerste dame op boosaardige toon. Wat wilt ge anders verwachten van zulk een opvoeding?

— 't Is droevig, hernam Henri Valens. En ge begrijpt, dat ik van zulke familie op een afstand blijf.

— Dat spreekt van zelf.

— Zulke familie is een lastpost.

— Een doorn in 't vlees.

— Och, ieder heeft al eens iets, dat hem tegenstaat, hernam de ridder. Eigenlijk gezegd, van Meerdal en wij bestaan voor elkan- der niet. Hij heeft wel eens getracht met mij in betrekking te komen, maar 'k heb hem ronduit gezegd, dat zulks onmogelijk is, zolang hij en zijn gemalin zich zo dwaas aanstellen, om met het gemene volk te verkeren als met hun gelijken.

— Waar blijven anders de standen, vroeg graaf Leon, alias Jan De Lichte. Wat moet er van de adel worden, als de burgers zich verbeelden tot ons op te klimmen? Er is toch al roering genoeg onder het plebs, zonder dat wij die noodlottige beweging nog moeten versterken.

Op dit oogenblik kwam de gastvrouw binnen. Haar toilet en de kostbare juwelen, waarmede de dame versierd was, wekten ieders bewondering op.

Ridder Valens haastte zich aan de trotse vrouw zijn hulde te bieden. Natuurlijk ging Jan De Lichte met hem mede. De bandiet had slechts oog voor een sieraad, waarin een grote diamant fonkelde.

De muziek viel in; de paren vormden zich en de danspartij nam een aanvang.

Graaf Leon was nu hier, dan daar; dansen deed hij echter niet. De schelm verstond die kunst niet, maar dit gebrek in zijn opvoeding verborg hij echter onder het voorwendsel, dat de geneesheren hem deze liefhebberij verboden hadden.

— 't Is een zware opoffering, vertelde de roverkapitein, maar de gezondheid voor alles, nietwaar. Mogelijk heb ik in mijn jongelingsjaren te veel gedanst.

De uren snelden heen.

Opeens ontstond er een grote beroering in de zaal.

Verscheidene juwelen waren verdwenen, o. a. het sieraad met de kostbare diamant der gastvrouw. Vele heren waren hun geldbeugel kwijt.

Er bevond zich een dief in de zaal.

De feeststemming was totaal bedorven. Wie kon de schuldige zijn, of was er meer dan een?

— Graaf Leon is verdwenen! riep eensklaps een der gasten.

Waarlijk, de vreemde edelman had de zaal verlaten.

— Misschien is hij in de hof of in een der achterkamers om wat uit te rusten, sprak de gastheer.

Maar, neen, de bezoeker kon nergens gevonden worden.

Een lakei trad binnen en bood zijn meester een brief aan.

Ridder Valens zag doodsbleek. 't Was of alles rond hem draaide. Een schrikkelijk voorgevoel kwelde hem.

— We zijn schandelijk bedrogen geworden! riep de gastheer. Luistert wat er op dit papier geschreven staat.

«Van harte bedankt voor de goede buit. Het juweel met de diamant werd door ridder Valens gestolen, het zit in zijn zak. Wij zijn goede kameraden, de ridder en ik.

Graaf Leon,
Jan De Lichte.»

Deze woorden waren op het papier gekrabbeld. De letters, ofschoon zeer gebrekkig, waren echter leesbaar.

Ieder staarde Henri Valens aan. De ridder scheen een diepe afgrond voor zich te zien.

Hij herstelde zich zo goed mogelijk en riep luid:

— Ongelukkige, die ik ben, om zo lichtgelovig te zijn. In Parijs ontmoette ik deze schavuit. Nu kwam hij mij bezoeken. Helaas! ik werd schandelijk bedrogen.

— Niemand zal u natuurlijk durven verdenken, haastte zich de Rol te antwoorden. Evenals wij, waarde ridder, zijt gij een slachtoffer van een goed vertrouwen.

Valens stak zijn hand in zijn rokzak. Met hevige schrik haalde hij het juweel te voorschijn.

— Hij heeft mij in het ongeluk willen storten! hernam hij. En daarom goochelde hij dit kostbaar stuk in mijn zak.

— Haalt de politie! riep de gastheer. Ze moet die schelm vervolgen. Wellicht is hij nog te vinden.

De ridder voelde zich diep rampzalig.

Wel is waar, ieder kwam naar hem toe, om hem te overtuigen, dat niemand aan zijn schuld geloofde. Maar Valens begreep, hoe deze avond en morgen in de voorname kringen, zijn naam over de tongen zou rijden. Bovendien, 't gerecht was slim en niet spoedig tevreden. En 't ergste van al, Jan De Lichte was begonnen hem te verraden; waar zou de roverkapitein eindigen?

Met een bezwaard gemoed keerde de ridder naar zijn woning terug.

**

Brandijzer had na enig zoeken «De Lustige Zanger» gevonden, een lokaal waar allerlei voorstellingen gegeven werden. Nu beklom een goochelaar het toneel, dan een vermaard muzikant. Men voerde er kleine stukjes uit, gaf er liedjes ten beste en al dit vertoon trok elke avond veel volk.

De rover vond een plaatsje midden in de zaal.

— Niemand kent mij, dacht hij, ik behoef hier te Brussel niets te vrezen.

Een meisje trad voor het voetlicht. Ze werd met gejuich begroet. Een bloemruiker viel voor haar voeten, een geschenk van een edelman, die in een zijloge zat. Ja, ook de adel was hier vertegenwoordigd, niet om van de zogenaamde kunst te genieten maar met allerlei verdachte oogmerken.

— Waarachtig, 't is Fira, zei Brandijzer bij zich zelve. Zie ze daar eens staan. Eerst wilde ze onze baas in haar netje vangen, in 't netje van liefde en later in 't netje der politie. 't Mislukte en daarom zoekt ze verstrooiing op deze wijze. Ha, ze gaat zingen.

De deerne blikte onbeschaamd de menigte aan. Eensklaps scheen ze hevig te ontstellen. Dan vertoonde zich een valse glimlach rond haar lippen.

— Daar! daar! riep ze naar de rover wijzende.

Brandijzer sidderde. Met ontzetting bemerkte hij, dat hij ver-raden werd. Hij stond haastig op.

— Laat mij door, zei hij driftig tot zijn buurman, ik word kwa-lijk. De warmte pakt mij.

— Hij wil vluchten! gilde Fira. Mensen, vat hem, hij is een moordenaar.

De ganse zaal geraakte in beroering.

— Ha, de ure van wrake slaat, waar de knecht is, zal ook de meester zijn, vervolgde Fira.

Enige toeschouwers hadden Brandijzer gegrepen.

— Ja, tierde het meisje, gij hebt de schuldige, Levert hem over aan de politie. Eindelijk is hij ontdekt, de rover en moordenaar, de voornaamste handlanger van Jan De Lichte.

Ieder schrok.

De naam van de beruchte roverkapitein was tot in de hoofdstad doorgedrongen. En hier in deze zaal was een der trawanten van die bandiet!

Brandijzer wilde zich verweren, maar bezweek voor de over-macht. Men haalde gerechtsdienaren en eer een half uur verlopen was, bevond de schelm zich achter de grendels.

**

Jan De Lichte wachtte dus te vergeefs op zijn makker. De vro-lijke stemming, waarmee de ellendeling Brussel verlaten had, ver-dween. Een hevige onrust kwelde hem.

— Hij is altijd nauwkeurig... kwam nimmer een minuut te laat op zijn post. Zou er iets gebeurd zijn?

De kapitein stapte heen en weer, maar werd spoedig ongeduldig.

— Hij is naar «De Lustige Zanger» gegaan, mompelde hij. Dwaas van mij, om hem daarheen te zenden. Fira heeft hem mis-schien herkend en de heks zou wel in staat zijn, hem aan de politie over te leveren. En ik kan onmogelijk terug gaan. 't Gerecht zoekt natuurlijk achter mij en mijn vel wagen voor Brandijzer, daar be-dank ik hartelijk voor. Hij moest dan maar beter uit zijn ogen ge-zien hebben. Ik trek er van door, want 't kan hier gevaarlijk worden.

Jan De Lichte vervolgde zijn weg, het ergste voor zijn makker vrezende.

**

De volgende morgen werd Brandijzer tegenover Fira gesteld. De rover loochende eerst alles, maar hij was niet bestand tegen de strikvragen van de onderzoeker. Eindelijk viel hij door de mand en terwijl hij vol wraakzucht zijn verraadster bezag, riep hij onverschil-lig uit:

— Welnu, ja, ik ben in dienst van Jan De Lichte.

- En uw meester was in de stad gisteren? vroeg de rechter.
- Ja, antwoordde Brandijzer. Dat zal de een of andere rijke heer wel ondervonden hebben.
- Inderdaad, de schelm heeft veel gestolen. Waar verblijft hij?
- Ik zou het u met genoegen vertellen, want als ik gevangen ben, moet hij niet vrij rond lopen. Doch ik wil hem sparen, in de hoop, dat hij mij wreken zal op die slang daar, welke ook veel ongerechtigheid op haar geweten heeft.
- Dat zullen we onderzoeken. Waar verblijft de roverhoofdman? Zeg het mij.
- Neen!
- Ge weigert?
- Onnodig verder te vragen.
- Ook als ik u zeg, dat ge aldus uw schuld verzwaart?
- Ik verraad De Lichte niet. Dan zou die duivelin te veel jui-
chen.
- Weet ge, dat de pijnbank u zal dwingen?
- De bandiet ontstelde zichtbaar. Toch vervolgde hij:
- Ik lever mijn kapitein niet over. Trouwens, hij is slim genoeg, om onmiddellijk van verblijfplaats te veranderen.
- Zeg ons dan vanwaar ge gisteren kwaamt.
- Van Ninove.
- Maar waar was de verzamelplaats der bende?
- Die verzwijg ik.
- Brandijzer bleef halsstarrig weigeren de verlangde inlichtingen te geven. Maar in die tijd was de pijnbank nog in zwang en de rover zou haar folteringen ondervinden.

DRIE EN VIJFTIGSTE HOOFDSTUK.

DE MISDAAD ONTMASKERD.

De eerste nacht, volgende op de kinderroof, was nog niet verstreken, of reeds stond Hille in 't Zigeunerskamp tussen Maria-Oudenhove en Erwetegem.

— Hebt ge van nacht niet geslapen? riep Assan, de oude Egyptenaar, die bij een vuur neergehurkt was.

— Slapen? krijste de waarzegster. Hoe zou ik slapen, als mijn dochter krank is.

— Ebe?

— Ik heb toch maar één kind.

— En wat scheelt haar?

— 't Arme schaap is krankzinnig, naar een bode mij meldde.

— Och, beklaag haar niet! Ze is dan tenminste niet ongelukkig, zoals wij.

— Zoals gij?

— Er zullen hevige vervolgingen komen tegen ons volk. Vele Zigeuners zullen omkomen in bloedbaden of sterven op de schavotten der barbaarse lieden van dit land. Uw Ebe wordt niet meer gekweld door deze schrikkelijke vooruitzichten.

Deze tijding scheen maar weinig indruk te maken op Hille, want kalm vroeg ze:

— Waar is Manuel?

— In gindse grauwe tent. Ik denk, dat hij nog slaapt.

— Ons geslacht gaat achteruit.

— Waarom?

— De jonge mannen versluimeren de schoonste uren van de dag. Wij waren op, voor de zon in het Oosten verrees.

— Manuel is zeer laat thuis gekomen en niemand kan hem zijn rust misgunnen.

— Ha, dacht Hille, hij is gisteren dus op reis geweest. Mijn vermoeden zal waarheid worden.

— Heeft hij dan een ronde gedaan?

— Neen, hij is slechts een dag afwezig geweest. Maar waarom vraagt ge dat?

— Wel, ik zou zijn kar willen huren, om naar Ebe te rijden.

— Dat zal moeilijk gaan.

— Verdient hij dan niet gaarne geld?

— Zijn paard is afgemat. 't Heeft zijn meester vergezeld.

— Welnu, ik ga het hem toch eens vragen.

De waarzegster richtte haar schreden naar de aangeduide tent.

— Manuel! riep ze luid.

Geen antwoord.

— Manuel! Manuel! herhaalde ze harder.

Er kwam beweging daar binnen. Een Zigeuner stak zijn hoofd door de spleet van het zeil en vroeg tamelijk bars:

— Kunt ge me niet mijn slaap gunnen?

Maar toen hij zag wie de bezoeker was, vervolgde hij kalmer:

— Ah, Hille, zijt gij het? Wat voert u zo vroeg naar mij?

— Wilt gij geld verdienen?

— Natuurlijk! Weet ge een zaakje voor mij?

— Rijd mij naar mijn dochter Ebe. Ze is ziek. Ik moet bij haar zijn.

— Wilt ge nu seffens vertrekken?

— Onmiddellijk.

— Dat gaat niet, ik ben moe en slaperig.

— Ha, ge weigert, omdat ge gisteren genoeg goud verdiend hebt.

— Ik?

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTER

Nr 33

EERSTE JAARGANG

18 MEI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIH Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489